

30 Ιανουαρίου 2016

Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης· ο φίλος της Φοβεράς Προστασίας

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Έχουν πολλά ειπωθεί και γραφτεί για τον Όσιο, υπάρχει ένας πληθωρισμός λόγου, και ένας συνωστισμός, για το ποιός θα μιλήσει, ποιός θα εκδώσει, ποιός θα εγκωμιάσει τον γέροντα. Ωστόσο, κινδυνεύει το πέλαγος αυτό του τυπωμένου λόγου να σταθεί ανάμεσα σε μας και τη ζωντανή φωνή του. Υπάρχουν μάλιστα πολλοί, που έχουν στο στόμα τους τα λόγια του γέροντος, και τα καταργούν με τη ζωή τους.

Θα περιοριστώ εδώ σε μια σχετικά αδημοσίευτη πτυχή της ζωής του, που είναι η σχέση του με το μοναστήρι του, και η κληρονομιά που άφησε στην αδελφότητα.

Το 1979, στη θερμή ικεσία του γέροντος να του δώσει ο Θεός τόπο να αναπαυθεί τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής του, η Φοβερά Προστασία του χάρισε την Παναγούδα. Στη δική μας ικεσία, σε μέρες δραματικές, και βάσανα σαν αφρισμένα κύματα, η Φοβερά Προστασία έφερε στην Μονή μας τον γέροντα. Εκεί, κοντά στην πύλη του Κουτλουμουσίου, τον συνάντησα, νέος τότε ηγούμενος, καθώς εκείνος πορευόταν με προορισμό τα Κατουνάκια, όπου του έλεγε ο λογισμός να εγκατασταθεί και να συνεχίσει τον αγώνα του. Ήθελε πρώτα να προσκυνήσει την Φοβερά Προστασία. Τότε του πρότεινα να μείνει, και να πάρει όποιο Κελλί θέλει, κι εμείς να βοηθήσουμε στην ανακατασκευή των αναγκαίων, και να είναι κοντά μας, και να στηρίζει με τις προσευχές του και με την παραμυθία του τόσο εμάς όσο και τον κόσμο. Τον ανέπαυσε η ιδέα, και υποσχέθηκε μάλιστα ότι θα με στηρίξει στα νέα καθήκοντά μου. Έγινε, κατ' αυτόν τον τρόπο, μια ανταλλαγή ειλικρινούς

αγάπης. Ο ένας είπε στον άλλον «μείνον μεθ' ημών». Αυτή η καρδιακή συμφωνία είχε καρπό την ευλογία του Θεού μέσα στις δοκιμασίες, ευλογία που, πιστεύω, δεν έχει δώσει ακόμη όλους τους καρπούς της.

Η συμβολή του ήταν ιδιαίτερη σε μια εποχή που το μοναστήρι μόλις άρχιζε έναν αγώνα να ξαναβρεί τη φυσιολογική ζωή του και, αν θέλετε, την αξιοπρέπειά του. Αυτό δεν θα γινόταν χωρίς πειρασμούς και δοκιμασίες—άλλωστε μέσα σ' αυτά σφυρηλατείται ο αληθινός μοναχός. Η ενίσχυση και παραμυθία που έφθανε από τον γέροντα ήταν ένα θείο δώρο. Κάποια στιγμή μου απεκάλυψε κάποια πράγματα, και μεταξύ άλλων μου είπε: «Κάνε προσευχή και περισυλλογή. Θα έλθει πειρασμός και δοκιμασία. Θα καεί η πτέρυγα των Κελλιών, η άλλη θα ανοίξει και θα περιορισθείτε σε ένα μικρό χώρο. Μην ολιγοπιστήσεις, μη ψάξεις για άλλη λύση, μόνο μάζεψε γύρω σου σαν τροφός τους πατέρες.» Αυτά έγιναν μετά από λίγο καιρό. Είχαμε το σημείο της δυνάμεως του Θεού στην αδυναμία και απορία μας. Μάλιστα, τη νύχτα της μεγάλης πυρκαϊάς, κατά την οποία έσπευσε να βοηθήσει, μια κίνηση δική του ήταν αιτία - ανθρωπίνως - να περιορισθεί το παμφάγον στοιχείο στη μία πτέρυγα.

Ο γέρων Παΐσιος έγινε από τότε ο φίλος και παραστάτης της Φοβεράς Προστασίας. Χρησιμοποιώ σκόπιμα τη λέξη φίλος, γιατί αυτό αποδίδει καλύτερα τη σχέση του με τον Θεό, τους Αγίους, όλους τους ανθρώπους. Στις αγρυπνίες μεγάλων εορτών που μας επισκεπτόταν, στεκόταν όρθιος, σιωπηλά και αθόρυβα, απέναντι από την εικόνα, στο μικρό παρεκκλήσι της. Το βλέμμα της ψυχής του ήταν καρφωμένο στο βαθύ βλέμμα της. Στεκόταν σαν αφιέρωμα ο ίδιος, κρεμασμένος, μαζί με το νήπιο-Χριστό στην μεγάλη και στοργική αγκαλιά της.

**Αρχιμανδρίτης Χριστόδουλος,
Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου**

(Απόσπασμα Ομιλίας)

Πηγή: koutloumous.com